

1 SKYRIUS

– Mažyli, atnešk! – Greisė iškėlė ranką ir iš visų jėgų sviedė kamuoliuką. Šis atsimušė į apšerkšnijusią veją ir pariedėjo po krūmu. Mažylis, didelis baltas šeimos šuo, nubėgo paskui kamuoliuką.

Džekas, Greisės brolis dvynys, nusijuokė – Mažylis, išrietęs užpakalį ir vizgindamas pūkuotą uodegą, naršė po krūmus ieškodamas kamuoliuko.

– Kur jis dingio, Mažyli? – Greisė pribėgo padėti. Šuo ir toliau brovėsi po krūmu. Mergaitė išgirdo garsų šnypštimą, tada Mažylis amtelėjo ir atsitraukė nuo krūmo.

Pribėgo Džekas.

– Kas nutiko? Ar jam įgėlė? – Paklausė jis, apžiūrinėdamas Mažylio snukį. Didysis šuo mėgino letena pasikasyti nosį, ant kurios buvo mažas įdrėskimas.

Greisė žvilgtelėjo po krūmu.

– Tenai kažkas yra. – Ji atsiklaupė ir švelniai praskyrė šakas.

– Atsargiai, ten gali būti gyvatė, –
perspėjo Džekas, atsitūpdamas šalia
sesers.

Greisė aiktelėjo.

– Ak, Džekai! Pažiūrėk!

Tarp nukritusių lapų gūžėsi maža
marmurinė katytė. Ji nepatikliai spoksojo
į vaikus.

– Kokia miela! Įdomu, iš kur ji čia atsirado? – svarstė Džekas. Greisė prišliaužė arčiau. Gelsva, juoda ir balta katytė iš pradžių atsitraukė, bet netrukus nedrąsiai prisiartino ir apuostė ištiestą Greisės ranką. Mergaitė atsargiai suėmė katytę.

– Oi! Jos nagai kaip adatos, – pasakė Greisė, išlįsdama iš gyvatvorių. – Turbūt

ji bijo Mažylio. – Katytė jos rankose
muistėsi. Atrodė, tarytum norėtų užsikarti
Greisei ant galvos.

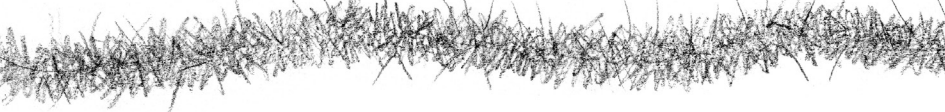
– Nuvesiu jį į namą, – tarė Džekas.

– O aš nunešiu katytę į mūsų biurą.

Susitinkam ten, – pasakė Greisė.

Vaikai sodo gale turėjo stoginę, kurioje
buvo įrengę naujų namų gyvūnams
paieškų tarnybą „Nauji namai“.

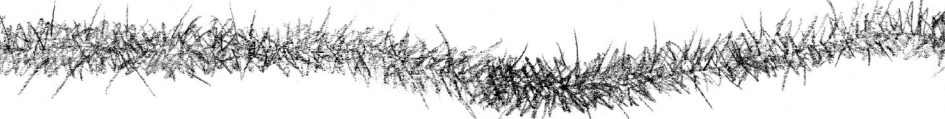
Devynmečiai dvyniai išsikėlė tikslą katėms
ir šunims rasti pačius geriausius naujus
šeimininkus, o kol ieškodavo, gyvūnas
gyvendavo su jais.

Džekui išvedus Mažylį, katytė nurimo ir
prisiglaudė Greisei prie kaklo.

– Tu mane kuteni! – sukrizeno ji.

Mergaitė įžengė
į stoginę ir
laiminga
atsiduso,

nužvelgdama ant sienos sukabintas visų gyvūnų, kuriems jiedu su Džeku rado naujus namus, nuotraukas. Ji atsargiai apėjo dėžes su kačių ir šunų žaislais ir atsisėdusi į sėdmaišį pasiguldė katytę ant kelių.

– Tu tokia graži! – Greisė paglostė švelnią galvytę. Mažylės ausys buvo mažos, juodos, o jų smailūs galiukai kilo į viršų kaip elfuko. Pilvelis visas baltas, tarsi mėnulio priešpilis. Priekinės letenėlės baltos, o uodega – juodai gelsva. Glostoma katytė murkė.

– Tau taip patinka, tiesa? – paklausė Greisė. Katytė snukučiu pasitrynė jai į ranką.

Džekas įžengė tyliai, kad nesujaudintų jų mažosios lankytojos.

– Labas, katule. Ką veikei mūsų kieme? –
jis irgi paglostė gyvūnelį. – Tai tikrai
turėtų būti mergaitė, nes ji marmurinė,
taip?

Greisė linktelėjo. Jiedu su Džeku daug
žinojo apie gyvūnus ir abu buvo girdėję,
kad tik katės būna marmurinės.

– Ji turi pakabutį, jame kažkoks
užrašas. – Greisė perskaitė, kas parašyta
ant žuvies formos pakabučio. – Jos vardas
Luna. Koks mielas... Ar nori ją palaikyti,
Džekai? Atrodo, jai labai patinka būti
glostomai.

– Labas, katule, – pasisveikino Džekas,
paimdamas katytę iš sesės. Jis ją švelniai
paglostė ir pažvelgė į kitą pakabučio
pusę. – Čia rašoma, kad ji priklauso
Siuzanai Peters. Tai mamos draugė!

